

ASHLEY ELSTONOVÁ

10 PRAVD

a spousta odvahy

COO
BOO

10 pravd a spousta odvahy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ashley Elstonová

10 pravd a spousta odvahy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ASHLEY ELSTONOVÁ

10 PRAVD

a spousta odvahy

COO
BOO

Přeložila Iveta Poláčková

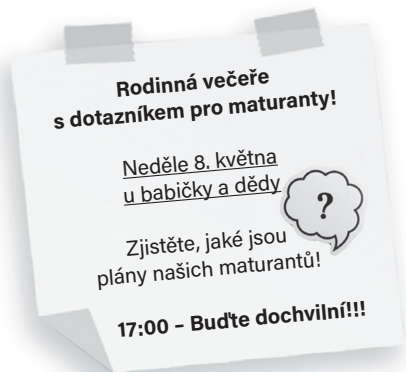
10 Truths and a Dare

Copyright © 2021 by Ashley Elston
Translation © Iveta Poláčková, 2021
Illustrations © Dory Cizko, 2021

Published by arrangement with Rights People, London.

ISBN tištěné verze 978-80-7661-247-1
ISBN e-knihy 978-80-7661-380-5 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-381-2 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-379-9 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Maturantům z let 2020 a 2021

PRAVDA Č. 1: Pokud se něco stane, ale babča se o tom nedozví a nepoví to celé rodině, pak se to doopravdy nestalo.

Neděle 8. května, odpoledne

Olivia

Skoro každý milník v mém životě je nějak spojený s domem mých prarodičů. První krůčky? Čtyři přímo ve vstupní hale. První vypadlý zub? Uvázl v karamelovém jablku, které na nás čekalo u babičky v kuchyni po koledování o Halloweenu. První pusa? Jason McAfee, kamarád mého bratrance Charlieho a Wese odvedle, na půdě, když jsme v osmé třídě hráli flašku.

Takže když nadešel čas vyplnit dotazník pro maturanty, nebylo pochyb o tom, kde se sejdem.

„Dobře. Mají všichni tužku?“ zeptá se babička ze svého místa v čele stolu.

Charlie vedle mě se několikrát poplácá po hrudníku a pak přejíždí očima po podlaze. „Já jsem svoji ztratil.“

Babča jich ke mně několik posune. „Olivie, podej je, prosím tě, Charliemu a každému dalšímu, kdo by je mohl potřebovat.“

Charlie vyzkouší každou, kterou mu podám, než se pro jednu rozhodne a zbytek odloží doprostřed stolu.

„Není to divný, že to mám vyplňovat taky?“ zeptá se naše sestřenice Sophie. „Chci říct, že jsem tu ráda, ale já to vlastně nemám komu odevzdat.“

„Odevzdáš ten dotazník mně a já ho uložím k těm ostatním,“ odpoví babička a ukáže na látkou potaženou krabici na kraji kuchyňské linky. Pak mrkne na Wese, který sedí vedle Sophie, naproti mně přes stůl. „Ten tvůj chci taky.“

Wes se rozzáří, nahoru na papír napíše celé svoje jméno a pak už sedí nachystaný a čeká, až babička začne.

Strejda Sal se opírá o linku na druhé straně místnosti, z prstů mu visí pomačkaný flekatý papír. „Jestli dvojčata do pěti minut nedorazí, začneme bez nich.“

Babička se podívá na nástěnné hodiny, pak na zadní dveře a na Sala. „Maggie Mae řekla, že dorazí.“

Strejda Sal protočí oči a vrátí se k telefonu.

V téhle rodině má poslední slovo moje babička. A vyplňování dotazníku není žádná výjimka.

Naše střední škola si podle všeho zakládá na tradicích stejně jako ona. Když tohle celé před padesáti lety začalo, maturantům pokládali jen pár základních otázek: *Půjdete na vysokou školu? Pokud ano, na kterou? Jaká je vaše vysněná práce?* Ale dotazník si začal žít vlastním životem. Teď škola chce znát vaši nejhezčí i tu nejnejpříjemnější vzpomínku, vaši

oblíbenou charitativní organizaci a jednu věc, kterou byste chtěli na světě změnit, a tak dále a tak dále. Odpovědi se promítají na bílé plátno, které visí ze stropu, zatímco my pochodujeme jeden za druhým v čapce a taláru. Babička schraňuje každý exemplář dotazníku, který vyplnil člen naší rodiny. A protože všichni, kromě Sophie a její starší sestry Margot, maturujeme na stejné škole, má dotazník od všech.

A teď je z toho *velká věc*. *Velká věc*, která se jednou za rok stává součástí nedělní rodinné večeře. Kdy aktuální čtvrtíci přede všemi vyplní dotazník a pak si odpovědi porovnávají s odpověďmi rodičů. A odpověďmi tet a strýců. A bratranců a sestřenic.

Takže už chápete.

Sophie ho možná nemusí vyplnit kvůli škole, ale musí to udělat pro babču, tak jako dřív Margot. A protože Wes je čestným členem téhle rodiny, ani on se z toho v žádném případě nemůže vyvléknout.

Ne že by jim to nějak vadilo. Vlastně vypadají potěšeně, že tu jsou. Nebo je to možná proto, že je vždycky těší, když jsou spolu, nezávisle na činnosti nebo místě.

Zatímco babička kouká na Sophii s Wesem jako na jasný důkaz svého geniálního pletichaření, my ostatní trneme hrůzou, že by mohla pocítit potřebu vložit se do věcí, kdykoli jsme, byť krapet, rozrušení. Usilovně jsem se před ní snažila utajit rozchod s klukem, protože jsem měla strach, že by znovu uspořádala tu hru na rande, kterou organizovala minulé Vánoce. Strejda Michael od té doby nepřišel domů na návštěvu, protože je její poslední stále nezadaný potomek a děsí ho pomyslení na to, co by babička mohla provést, aby mu našla dokonalého manžela.

Zadní dveře se s bouchnutím otevřou a dovnitř si pospíší teta Maggie Mae s ďábelskými dvojčaty, hned v závěsu je následuje strejda Marcus a mladší dvojčata Frankie a Freddie. Mary Jo a Jo Lynn mají na sobě stejné šaty, jedna světle růžové a druhá světle nachové, tmavé vlasy mají rovné a hladké, jako by byly zcela imunní vůči vlhku.

Charlie rychle přejede očima po místech u stolu a já přesně poznám, kdy mu dojde, kde jsou jediné volné židle.

Nahne se ke mně. „Prohoď si to se mnou.“ Charlie začal našim sestřenicím Mary Jo a Jo Lynn přezdívat ďábelská dvojčata, když nám bylo dvanáct a ony mu na Floridě provedly kanadský žertík před nějakými pěknými holkami. Upřímně, už byl trochu starý na to, aby nosil trenýrky s motivy *Star Wars*. Ale protože patřil spolu se mnou, Sophii a Wesem do Fantastické čtyřky, museli jsme stát za ním.

Navíc má pravdu – ďábelská dvojčata jsou ďábelská.

Zavrtím hlavou a chytnu se okraje své židle, kdyby ho napadlo mě z ní vytlačit. „Ani náhodou.“

„Je tu s nima nějaký kluk,“ zašeptá Wes přes stůl.

Všichni se otočíme k místu na druhé straně místnosti, kde sedí teta Maggie Mae a strejda Marcus, ale já nevidím, kdo tam s nimi je, protože mi výhled cloní strejda Ronnie.

„Je to jeden z jejich kluků?“ zeptám se, přestože vím, že není, protože ty by Wes poznal. Aiden a Brent, kluci ďábelských dvojčat, sem byli pozvaní, ale odmítli přijít. To byl velice stresující moment v naší hromadné konverzaci, protože babičce řekne ne málokdo.

Strejda Ronnie se posune blíž k tetě Patrice a konečně odhalí cizince v našem středu.

Neznámý kluk, stojící vedle tety Maggie Mae, je vysoký

a tmavé vlasy mu v objemných bohatých kudrnách trčí do stran. Má na sobě vyšisované tričko a ještě vyšisovanější džínny, které mu lehce visí na bocích. Vypadá, jako by patřil na nějakou horskou túru nebo možná na nějaké vlny nebo prostě někam ven. Rozhodně nevypadá, že by se v téhle přecpané kuchyni, vklíněný mezi mou tetou a strejdou, cítil dobře.

Přejíždí očima po místnosti a já ucítím, když jimi spočine na mně. Na obličejích se mu objeví náznak úsměvu a já bych přísahala, že ho znám. Procházím si v hlavě abecedu, od každého písmene zkouším různá jména v naději, že mi něco naskočí.

Nic.

Mary Jo klesne na židli vedle Charlieho, její papír přistane na stole a ona čapne Charlieho tužku.

Charlie hlasitě vydechne a natáhne se po jedné z tužek vprostřed stolu, které předtím zavrhl.

„Fajn, všichni jsou tu!“ zvolá babička. „A já si myslím, že tentokrát tu máme zdaleka nejvíc maturantů!“

Moje rodina je obrovská. A hlučná. Děda se narodil a vyrostl na Sicílii, ale když tu studoval, tak potkal babičku. Původně měl zůstat ve Státech jen rok, ale zamilovali se do sebe, vzali se a měli osm dětí. Na Sicílii se už nikdy nevrátil. No, kromě dovolených. Před několika měsíci oslavili padesáté výročí svatby. Právě na té party teta Patrice a strejda Ronnie tancovali, jako by je nikdo neviděl, přestože se koukali všichni. Jsou oba tak trochu divní. Babička a děda = pár snů. Teta Patrice a strejda Ronnie? Ti už tolik ne.

Tenhle rok nás maturuje šest: Charlie, Sophie, Wes, ďábelská dvojčata a já. Podívám se přes stůl, kde Wes vyčnívá jako jediný blondák v širém moři tmavých vlasů. Wes žije

celý svůj život v sousedním domě a vyrostl s námi. V kuchyni je taky vměstnaných víc než dvacet příslušníků Messinovic rodiny – tety, strejdové, bratřenci, sestřenice –, někteří si tímhle prošli před námi a jiní si tím projdou po nás. No, a jeden cizinec.

Ještě jednou se podívám na kluka vedle tety Maggie Mae, opírá se o zeď, ruce zkřížené na prsou. Všimne si, že na něj zírám, a tak se rychle odvrátím, v rozpacích, že mě přistihl.

Babička si získá všeobecnou pozornost. „Dobře, dáme se do toho.“

Jo Lynn se na židli trochu narovná a zadívá se na své rodiče. „Chceš to dělat s námi taky?“ zeptá se kluka, na kterého se usilovně snažím nedívat. Že by se pokoušela nějak vykompenzovat to, že se na nás jejich kluci vykašlali?

Babička se posouvá na židli, až je skoro na jejím konci. „Á! Kdo je to?“ zeptá se nadšeně. „Ano, připoj se k nám!“ dodá, aniž by počkala na odpověď.

Teta Maggie Mae vezme „nového kluka“ kolem ramen. „Pamatujete si Lea? Nejstaršího syna Caroline a Alonsa Perezových?“ Protože ho teď má přitisknutého u boku, je pro ni snadné trochu ho posunout dopředu, aby ho předvedla celé místnosti.

Leo Perez.

„Aha,“ řekne Sophie.

Charlie tiše zamumlá něco, co by babičku pravděpodobně přimělo, aby se natáhla po nejbližším mýdle.

Teď už si ho všichni v místnosti všimli a několik rodinných příslušníků ho přivítalo do chaosu. Úroveň hluku narůstá a narůstá, jak se to stává, když jsme všichni namačkaní v jedné místnosti. Potřásá si rukama, povídá si, zodpovídá

otázky ohledně svých rodičů a co teď dělá, ale já jsem moc daleko na to, abych zachytila, co říká.

Samozřejmě že je to Leo. Ale já jsem ho s těmi dlouhými vlnitými vlasy nepoznala. Když jsme byli malí, měl je vždycky hodně nakrátko. Jeho obličej ztratil svoji baculatost a taky vyrostl minimálně o pětadvacet čísel.

Rodina Perezových bydlela vedle ďábelských dvojčat, dokud pana Pereze nepřeložili, to bylo předtím, než jsme nastoupili do osmé třídy. Leovi rodiče měli opravdu hodně blízko k tetě Maggie Mae a strejdovi Marcusovi. Jejich děti byly nerozlučné a o prázdninách spolu jezdili na dovolenou. Vždycky jsme věděli, že ďábelská dvojčata budou radši s nimi než s námi.

„Leo,“ řekne babička: „Jo Lynn má pravdu, nechceš se k nám připojit? Ty tenhle rok taky maturuješ, ne? Mohl bys nám povědět o svých plánech!“

Mary Jo si posune židli blíž k Charliemu a řekne: „Mohl by ses vmáčknot sem.“ Kývnutím hlavy ukáže na místo mezi sebou a Jo Lynn.

O každý centimetr, o který se Mary Jo přisunula blíž k Charliemu, se teď Charlie přisouvá ke mně.

Přestože se Leo v minulosti vyskytoval poblíž naší rodiny, je to už dlouho a takhle velká skupina umí jednoho udat. Z pohledu na jeho obličej je mi jasné, že si nepamatuje jména nás všech nebo kdo ke komu patří, a je snadné získat pocit, že ho každou chvíli podrobíme kvízu.

„Já, no, ne, děkuju,“ řekne Leo konečně.

Charlie zabručí.

Nakloním se až k němu a zašeptám: „Už je to dávno. Nech to plavat.“

Věnuje mi prazvláštní pohled. „Jsem v pohodě.“

Charlie a Leo se nerozešli v dobrém. Mám dojem, že se naposledy viděli na oslavě konce školního roku pořádané v parku. Charlie byl nesnesitelný, tak jako všichni sedmáci. Se svým kamarádem Juddem si házel fotbalovým míčem a v jednu chvíli běžel trochu moc rychle pozpátku, snažil se míč chytit a přitom úplně převálcoval Jo Lynn. Umazala si bílé džíny a rozeřvala se. A protože Leo byl něco jako její bratr, strčil do Charlieho, než měl Charlie šanci se jí omluvit nebo jí pomoci ze země. Takže samozřejmě pak zase Charlie strčil do něj. Jsem si jistá, že mají za to, že šlo o nějakou super rvačku, ale ve skutečnosti to byla jen kupa ohánějících se rukou a nohou a rány těsně vedle.

Oba dva poslali domů, ještě než oslava skončila.

A Charlie se přes to evidentně nepřenesl.

„Jestli si to rozmyslíš, tak se do toho klidně pusť,“ řekne babička a otočí se zpátky. „Tak kde jsme to skončili?“ Aniž by se podívala za sebe, dodá: „Dallasi, jestli mi z toho tácu sebereš další kus kuřete, tak ti to spočítám!“

Dallas vykvikne, když ho jeho bratr Denver dloubne loktem do žaludku, protože ho Dallas připravil o šanci, aby si taky jeden kousek ukradl. Soucítím s nimi. Ty vůně, které se linou babiččinou kuchyní, by svedly ke krádeži i toho nejnevinnějšího člověka. Dallas s Denverem patří k tetě Patrice a strejdovi Ronniemu. Přestože jsou jejich rodiče divní, kluci jsou vážně fajn, když pomineme fakt, že nesou jména měst, kde byli počatí.

Všichni víme, že babička blufuje, ale Denver se i tak od jídla stáhne. Jediný způsob, jak nás tady dokáže držet jako rukojmí, je ten, že večere se bude podávat, až s těmi dotazníky skončíme.

Babička si nasadí brýle na čtení a zadívá se na nevyplněný formulář, který si začátkem týdne okopírovala. „Dobře. První otázka. Kdo jde na vysokou?“ Všechny si nás prohlédne. „Myslím, že letos máme plný stav!“ Jedině její nadšení udržuje tuhle akci rok co rok v chodu.

Všichni zvedneme ruku, zavoláme Louisianská státní a zapíšeme odpověď do příslušné kolonky. Místností zaburácí hlasité sborové „souhlasí“.

Přejedu pohledem po papíru a doufám, že jídlo nevystydne, než skončíme. Je tam spousta otázek.

„Další!“ řekne babička. „Jaký máte hlavní obor?“

Přestože chci vykřiknout odpověď, abych to celé urychlila, musím počkat, dokud na mě nedojde řada, protože babička začíná z druhé strany stolu.

„Sophie, co sis zapsala?“

Sophie si odkašle a odpoví: „Ošetřovatelství.“ Charlieho máma, teta Ayin, zvedne ruku a zavolá: „Souhlasí!“ Sophie se rozzáří a babička tleskne.

Už jsem zmínila, že babička nutí všechny přivdané a přiženěné členy naší rodiny, aby ten formulář vyplnili dodatečně, aby si taky mohli užít tu zábavu? Patřit do téhle rodiny není nic pro slabé náтуры.

Další je Wes. Když vykřikne: „Obchod!“, čtyři strejdové a dvě tety zařvou: „Souhlasí!“

A takhle to pokračuje, dokud neobjedeme stůl a není řada na Charliem.

Krátce zaváhá, spočívají na něm oči všech v místnosti. Na pravém okraji papíru má řetězec 3D kreseb, které jsou dokonalost sama. Škola ho úplně nebere a já vím, že bojuje s očekáváním svých rodičů, kteří si přejí, aby se vydal v je-

jich stopách a zvolil si kariéru v medicínském oboru. Ale to on nikdy neudělá; nesnese pohled na krev. Charlie patří mezi ty lidi, kteří si povedou skvěle ve skutečném světě, kdyby ho tam jen už pustili.

„Ještě jsem se nerozhodl,“ odpoví a obdrží zatím nejvíc souhlasných hlasů v místnosti.

„Máš spoustu času, aby ses rozhodl, co chceš dělat!“ Babička opíše rukou kuchyň. „Vypadá to, že oni všichni na to přišli.“

Charlie se zakření a začne čmárat na spodek papíru cihlovou zeď.

„Teď Olivia,“ oznámí babička.

Já jsem přesný opak Charlieho. Miluju školu. Miluju učení. Už jsem si prostudovala přehled kurzů na příští podzim a nemůžu se dočkat přípravky, kde si budu sestavovat rozvrh. „Mám dva hlavní obory, účetnictví a politologii, a jako vedlejší obor španělštinu,“ odpovím.

Oba mí rodiče by mohli ohlásit „souhlasí“, pokud jde o účetnictví, ale tenhle týden jsou mimo město. V takhle velké rodině je náročné vyniknout, a tak jsem potěšená, když místnost zůstane zticha.

Než Jo Lynn prohlásí: „To je divná kombinace.“

„Ani v nejmenším,“ řeknu. „Chci jít na právnickou fakultu a zaměřit se na mezinárodní daňové právo.“

Ďábelská dvojčata si vymění pohled, z kterého vyrozumím, že si o mně myslí, že jsem náfuca, ale já prostě jen vím, co chci. Mám drajv. A unavuje mě, že by to mělo být něco, za co bych se podle některých lidí měla omlouvat.

Babička mě poplácá po ruce. „A povedeš si skvěle! Všichni víme, jak tvrdě pracuješ! Nemůžu uvěřit, že někdo z ročníku má lepší studijní výsledky než ty!“

„Jsem ráda, že jsem se umístila jako druhá,“ řeknu rychle. A skoro to je pravda, jen jsem trošku frustrovaná z toho, že jsem téměř byla nejlepší z ročníku, ale prvenství mi nakonec o fous uteklo.

Babička se otočí zpátky k Sophii, pokračuje další otázkou, ale mě rozptýlí oznámení, které mi naskočí na telefonu. Je to e-mail od zástupce ředitele školy.

Přesunu si telefon ze stolu na nohu a přejeďu po něm prstem.

Komu: Olivia Perkinsová

Od: Dwayne Spencer

Předmět: Formulář mimoškolní TV

Vážená slečno Perkinsová,
byl jsem upozorněn, že moje kancelář dosud neobdržela formulář, který má doložit, že jste absolvovala mimoškolní kurz tělesné výchovy. Připomínám Vám, že je na Vás, abyste zajistila, že odchodíte potřebný počet hodin a odevzdáte vyplněný platný formulář. Abyste mohla odmaturovat se svojí třídou, musíte podepsaný formulář dodat nejpozději do pondělí 16. května do 8 hodin.

S pozdravem

D. Spencer

Přečtu si to dvakrát, abych se ujistila, že rozumím tomu, co se tam píše. Trenér, který vedl náš kurz, tvrdil, že odevzdá všechny formuláře ve škole. Napadne mě, že se ten můj nějak ztratil – ale může tenhle ztracený formulář způsobit,

že neodmaturuju? Jsem druhá nejlepší z ročníku, mám pronést proslov. Chodila jsem na sedm předmětů, které mě mají připravit na vysokou školu. Jediný důvod, proč jsem se přihlásila na mimoškolní tělocvik, je ten, že jediné tak jsem dokázala sestavit rozvrh, abych tam měla všechny další předměty, které jsem chtěla. Měla jsem na vybranou golf nebo tenis, a přestože Charlie trval na tom, že ani na jeden z nich nejsem dostatečně koordinovaná, shodli jsme se, že v tenise bych byla marná, ale s golfem si poradím, protože se tam míň běhá.

Dneska je 8. května, takže mám od zítřka týden na to, abych to vyřešila. *Je to jen omyl, je to jen omyl*, opakuju si v hlavě.

„Olivie?“ ozve se babička.

Zpozorním.

Charlie se ke mně nakloní. „Oblíbenej kroužek,“ zašeptá.

V hlavě mám prázdno. Poslední čtyři roky se vytrácejí, nedokážu v mysli překlenout ten e-mail.

„Zřejmě stejně jako u mě,“ vyhrkne Charlie.

Nakloním k němu hlavu a podívám se na jeho papír.

Ping-pong

Ani nevím, že jsme ho měli v nabídce, ale přikývnu a řeknu. „Jo, je to zábava.“

Očima se vrátím k e-mailu pana Spencera. Začíná mě tlačit na hrudi a dýchám trochu rychleji.

„Další otázka!“ oznámí babička.

„Musíme to urychlit,“ řekne strejda Charles. „Nebo budeme tohle jídlo snídat.“

Strejda Marcus zaječí: „Souhlasí!“

Babička se podívá na mě, své dva syny naprosto ignoruje. „Tentokrát začne Olivia a vezmeme to v opačném pořadí.“

Přečtu nahlas další otázku. „Kde podle vás budete žít za deset let?“

V hlavě si odpovím: *V kartonový krabici, protože jsem bez práce a bez domova, jelikož jsem ani neodmaturovala.*

Zhluboka se nadechnu a řeknu: „Nevím.“

Místností zazní sborové souhlasí, i když valná většina těch, co to říkají, skončila zpátky v Shreveportu, jen pár bloků od tohoto domu.

Zbývá dalších dvacet otázek a já si nejsem jistá, jestli je dokážu zodpovědět v téhle místnosti.

„Není mi dobře,“ zašeptám, ale je to dost nahlas na to, aby to slyšela babička.

Obličej jí zaplaví obavy. „Co se děje?“

Pokrčím rameny. „Nevím. Je mi zle.“

Popadnu papír, odstrčím se od stolu a prokličkuju davem k zadním dveřím.

„O jednu jsme přišli. Znamená to, že jsme skončili a můžeme se pustit do jídla?“ zeptá se strejda Sal.

Běžím po příjezdové cestě, ale prudce se zastavím, když si všimnu, že někdo je na babiččině dvorku.

Leo. Sedí na schodech, kouká se do telefonu, ale jakmile mě uvidí, stoupne si.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se.

Jsem si jistá, že vidí, jak mě zaplavuje panika.

Zavrtím hlavou a pokračuju po příjezdové cestě. Sejde ze schodů a srovná se mnou krok.

„Nevěděla jsem, že tu někdo je,“ řeknu a doufám, že můj hlas zní vyrovnaně a klidně.

„Připadal jsem si, jako bych se mezi vás vetřel. Chci říct, nevím ani přesně, o co tam vevnitř jde, ale vypadá to jako rodinná záležitost.“

Dva bloky chodníku, které dělí náš a babiččin dům se mi právě teď zdají být na míli dlouhé. Přijde mi, že chybí málo a začnu kompletně vyšilovat, a to před Leem vážně nechci.

„Proč jsi odešla? Vypadalo to, že to bude trvat ještě tak hodinu dvě,“ uchichtne se.

„Není mi dobře,“ odpovím. Ruce mám pevně obtočené kolem pasu, takže není těžké mi uvěřit.

„Aha. Potřebuješ něco?“

Zavrtím hlavou. „Ne. Jenom už jsem nedokázala snést ten dav.“

Přikývne, jako by mi naprosto rozuměl. Což je zřejmě asi pravda vzhledem k tomu, že se schovával na dvorku.

Zastavíme se před naším domem. „Díky, žes mě doprovodil domů,“ řeknu. Jsou to už léta, co jsem ho viděla naposledy, a měla bych aspoň vyvinout nějakou snahu, zeptat se ho, jak se má nebo na co se chystá, ale v hlavě mi pořád naskakuje ten e-mail.

„Jasně,“ odpoví a ukáže na babiččin dům. „Tak já se teď vrátím.“

Oba dva jsme na rozpacích.

Otočím se a po cestě dojdu k domu.

Právě když otevírám přední dveře, Leo zavolá: „Ať je ti líp!“

Lehce se na něj usměju a zamávám mu, než zmizím vevnitř.

Na telefonu mi bzučí zprávy od Charlieho, Sophie a Wese

ve skupinovém chatu. Odpovím: „Jsem v pohodě, jen potřebuju minutku,“ aby sem za mnou hned nešli.

Vyběhnu po schodech k sobě do pokoje a trvá mi jen pár vteřin, než popadnu čistou kopii formuláře, který jsem dala na začátku pololetí svému golfovému trenérovi. Jsou tu kolonky, které měl trenér vyplnit, konstatující, jestli jsme *splnili* nebo *nesplnili* požadovaný počet hodin. Jasně si pamatuju, jak na začátku pololetí tvrdil, že formuláře odevzdá ve škole přímo on, aby studenti neměli možnost je nijak měnit.

Znovu si vytáhnu telefon a rychle napíšu odpověď panu Spencerovi.

Komu: Dwayne Spencer

Od: Olivia Perkinsová

Předmět: Re: Formulář mimoškolní TV

Vážený pane Spencere,

muselo dojít k nějakému omylu. Kurz jsem dokončila. Trenér Cantu nám na začátku pololetí řekl, že formuláře odevzdá přímo Vám. Neměl by být žádný důvod, aby se k Vám můj formulář nedostal.

Kontaktuju trenéra Cantua, abych zjistila, co se stalo. V nejhorším případě – vážně si nemyslím, že by měl nastat, ale snažím se nevyšilovat – co by se stalo, pokud formulář z nějakého šíleného důvodu nepodepíše? Vážně bych kvůli tomu nemohla odmaturovat?

S pozdravem

Olivia Perkinsová

Znovu a znovu refreshuju e-mail. Pořád dokola. Po patnácti minutách mi přijde odpověď.

Komu: Olivia Perkinsová

Od: Dwayne Spencer

Předmět: Re: Formulář mimoškolní TV

Slečno Perkinsová,
pokud se Vám nepodaří odevzdat podepsaný formulář dokládající, že jste vyhověla podmínkám pro absolvování tohoto předmětu, nesplníte podmínky požadované státem pro to, abyste odmaturovala. Protože jsme veřejná instituce, nemohu dělat žádné výjimky. Je to riziko, které na sebe berete, když se rozhodnete docházet na předmět mimo školu.

S pozdravem

D. Spencer

Bezva, nemohl by být ještě odměřenější? A teď už vážně panikařím. V řádu vteřin vyjždím s autem na silnici a mířím na veřejné golfové hřiště zasazené hluboko uprostřed nedaleké staré čtvrti, kde jsme se během poleťtí vždy v úterý a ve čtvrtek setkávali.

Obloha je průzračně modrá, nacházíme se v takovém tom prchavém období, kdy je venku teplo, ale zároveň není takové vlhko, abyste si připadali, jako že jste vešli do mokré horké deky. Takže mě nepřekvapuje, že parkoviště je úplně plné. Po několik následujících víkendů tohle místo bude od rána do večera praskat ve švech.

Tohle hřiště už má svoje nejlepší dny za sebou, ale je oblíbené pro svou polohu. Všechna ta novější, líbivější hřiště, obzvláště to, co loni dostavěli mimo město, požadují tučné členské příspěvky a je třeba určitý společenský status, aby se tam člověk cítil příjemně.

Tohle hřiště je umírněnější.

Zajedu dozadu, kde parkují zaměstnanci, protože tu jsem jen na pár minut.

Správce je v malé garáži, kam se odkládají staré golfové vozíky. Nakládá zahradnické náčiní do malého návěsu, připevněného k terénnímu vozítku. Vzduchem se šíří vůně čerstvě posečené trávy a benzínu a na jmenovce, kterou má na zamaštěné uniformě, stojí „Mitch“.

„Promiňte. Hledám trenéra Cantua.“

Muž nakrabatí obočí, jako by nevěděl, na koho se ptám.

„Profesionální golfista. Trenér Cantu,“ zopakuju.

Mitchův obličej se rozzáří. „Aha, vy myslíte Johna! Ten tu není,“ odpoví a obrátí se ke mně zády, aby popadl další kus náradí.

Pokouším se spolknout frustraci. „Víte, kdy bude zpátky?“

Mitch se zastaví a zadívá se nahoru, jako by odpověď byla napsaná na stropě s pavučinami. „No, podle mě odešel.“

„Odešel? Jako to myslíte, odešel?“ Nedokážu zadržet paniku, která se mi vkrádá do hlasu.

„Už tu nepracuje. V pátek jsme si dali dort na rozloučnou. Čokoládovej.“

Vsakuju se do podlahy. „Víte, kam šel? Je pořád ve městě?“

„Zkuste se zeptat Susie. Ta to asi bude vědět.“ Pokývne hlavou k recepci, pak pokrčí rameny a vrátí se zase k práci.

Naběhnu dovnitř a namířím si to přímo k ženě za pultem, připravená udělat cokoli, abych získala jasné odpovědi, když jí pokládám ty samé otázky.

Susie sebou trhne, jako by dostala ránu. „Jsem přímo tady. Nemusíte křičet. Pracuje teď v Ellerbe Hills. Nejsm si ale jistá, kdy přesně tam má nastoupit.“

„Mohla byste mi dát jeho telefonní číslo?“ Cítím se slabá v kolenou.

Zavrtí hlavou. „Omlouvám se, nemůžu sdělovat telefonní čísla zaměstnanců.“

„Ale říkala jste, že už tu zaměstnaný není.“

Podle toho, jak se na mě podívá, s ní moje připomínka nijak nepohnula. „Ale byl.“

Zíráme na sebe dostatečně dlouho na to, aby bylo jasné, že neustoupí, a tak odejdu a ochromeně kráčím zpátky k autu.

Sedím u kuchyňského stolu, zírám z okna s výhledem na příjezdovou cestu a boční stranu sousedovic domu.

Dům je tichý. Prázdný. A mně se to poprvé nezamlouvá.

Moje rodiče si najali, aby provedli přepadový audit v jedné obrovské korporátní kanceláři v New Orleans, a očekává se, že jim to zabere celý týden. Uzavřela jsem s nimi dohodu, takže můžu zůstat sama doma, zatímco jsou pryč, místo toho, abych byla o dva bloky dál u babičky, a teď toho krapet lituju. V tom tichu není nic, co by mi zaměstnalo mozek natolik, aby přestal pořád dokola omílat jednu a tu samou věc – co když neodmaturuju? Ale jsem i ráda, že tu máma není, protože jinak bych jí

všechno hned vyklopila. A já nejsem ještě připravená na to, aby se to dozvěděla.

Protože jestli se to dozví ona, dozvedí se to i moji prarodiče. A když se to dozvedí moji prarodiče, dozvedí se to i všechny moje tety a strejdové. A místo toho, abych byla Olivia, která má vždycky všechno v pořádku a jednou dojde svět, bude ze mě navždy Olivia, která málem neodmaturovala kvůli přiblblému mimoškolnímu golfovému kurzu. Všechny další věci, kterých jsem dosáhla, zastíní tahle jediná a já nemůžu takhle klesnout.

Dám to do pořádku, aniž by se o tom naši dozvěděli.

Mohla bych zavolat svému bráchovi Jakeovi, ale nejsem si jistá, co by s tím mohl udělat. Tohle léto ani nepřijede, s výjimkou mojí slavnostní ceremonie. Jake a bratranec Graham si našli práci v letovisku v Baldwin County, kde tráví každé ráno přesunováním lehátek a slunečníků na pláž a každý večer je pak zase balí. Myslím, že mají v plánu završit léto s bronzovou pokožkou a kapsami nadtímy dýšky.

Na stole mi zavibruje telefon a já nadskočím.

MAMKA: Zdá se, že dotazník zabral letos míň času! To mě překvapuje vzhledem k tomu, kolik vás tenhle rok maturuje. Všimla jsem si, že jsi šla na golf, ale moc dlouho jsi tam nepobyla. Táta doufal, že si tu hru zamiluješ!

Povzdychnu si. Od té doby, co jsem souhlasila s tím, že si na mobilu nainstaluju aplikaci Life360 výměnou za to, abych mohla zůstat doma sama, máma s oblibou tráví čas tím, že sleduje každý můj pohyb. Dokonce to má nastavené tak, aby ji to upozornilo, když přijdu domů nebo zase ode-

jdu. Ale není to tak, že by se mě snažila při něčem načapat... Podle mě je obecně fascinovaná tím, že dokáže sledovat každý můj krok. Tím chci říct, že nemůžu minout obchod, aniž by mi napsala, abych koupila mléko nebo něco jiného, co podle ní potřebuju, zatímco je pryč.

JÁ: Myslela jsem si, že jsem tam nechala svetr, ale nebyl tam.

MAMKA: A jéje. Ten modrý? Myslím, že jsem ho viděla u tebe ve skříni. Doufám, že jsi neztratila ten růžový hebký. Tolik ti sluší.

MAMKA: Pomodli se k svatému Antonínovi. Pět dolarů a zase se objeví.

Tohle je mámin recept na každou ztracenou věc – pomodli se k svatému Antonínovi a vhoď do kasičky pro chudé v kostele nějaké peníze. V jejích představách to vždycky funguje naprosto spolehlivě.

JÁ: Ano, paní.

Odložím telefon a otevřu si laptop, hledám maily od trenéra, které poslal během pololetí. Třeba bych ho mohla kontaktovat takhle. Najdu jeden, který odeslal ze svého školního účtu, a kliknu na odpovědět.

Vážený pane trenére,
zdravím Vás. Tady Olivia Perkinsová. Mám za to, že s mým formulářem na mimoškolní TV se stala nějaká chyba. Školní kancelář ho nedostala. S radostí Vám při nejbližší